

præsentationens Beslutning skal være afgjørende for Magistraten — naturligtvis under Forbehold af, at Overpræsidenten som Statens Tilsynsmand fra et ganske andet Standpunkt kan reise Indsigelser mod Beslutningen, og ved at standse dens Udførelse indankte den til høiere Afgjørelse (B og C 23). Det er i Udkastet (§ 17) antaget, at intet af Forslagene ganske har truffet det Rette. Paa den ene Side turde det mindre stemme med Grundlovens § 96, at Indenrigsministeriet uden Nødvendighed skal afgjøre en Uenighed mellem Magistraten og Borgerrepræsentantskabet; paa den anden Side skønnes det ikke, at Magistraten bør underordnes Borgerrepræsentantskabet i den Grad, som i det andet Forslag er antaget. Naar Magistrat og Borgerrepræsentantskab ikke enes om en ny Foranstaltning, bør det formeentlig blive ved det Bestaaende, og det sees derhos ikke, hvorfor den samme Grundsatning et skulde gennemføres med Hensyn til Pengebelovninger (Udkastet § 14). I flere Stykker har Udkastet nærmest holdt sig til det af Borgerrepræsentationens Fleertal vedtagne Forslag. Dette gjælder med Hensyn til den i Lovudkastet (§ 3) optagne Bestemmelse, hvorefter de Magistraten tildeelte Overøvrighedsforretninger ere henlagte til Overpræsidenten, hvorved Nødvendigheden af at forbeholde Kongen Udøvelsen af en Borgermester til disse Forretningers Bestridelse undgaaes. Det Samme gjælder om den Raadmændene tildeelte Stilling til Magistraten (§ 9), om den Borgerrepræsentationen forbeholdte Berettigelse til paa Magistratens Andragende at nedsette særlige Udvalg for at medvirke ved selve Udførelsen af enkelte særlige Hverv (§ 10), det gjælder — foruden flere mindre vigtige Enkeltheder — om den store Udstrækning, hvori det er forbeholdt Communalbestyrelsen selv gennem en af Indenrigsministeriet stadfæstet Vedtægt at afgjøre mange vigtige Spørgsmaal om Lovens Udførelse og den hele Organisations Detail. Gennem en saadan Vedtægt vil Communalbestyrelsen, indenfor de ved Loven fastsatte Grænser, kunne udøve en ikke ringe lovgivende Myndighed med Hensyn til Bestyrelsen af Stadens Anlægg, og der vil derved være aabnet en let Afgang til uden Rigsdagens Mellemkomst at lempe alt

det, som efter sit Væsen ikke egner sig til at være underkastet faste og blivende Regler, efter Tidernes værende Behov.

Men jo mere der i Lovudkastet saaledes er overladt til Communens egen Autonomie, desto nødvendigere er det, at selve Loven indeholder nøiagtigen bestemte Regler for det Tilsyn, Staten efter Sagens Natur og Grundlovens udtrykkelige Bud skal føre med dens Bestyrelse. Naar de derhen hørende Bestemmelser i Udkastet ere udførte med forholdsvis størst Fuldstændighed, da er det ikke, fordi Regjeringen lægger større Vægt paa den kommunale Bestyrelses Begrænsning end paa dens Indhold, paa Garantierne mod dens Misbrug end paa Betingelserne for dens dygtige Brug; men det er skeet, fordi hiint maatte ske nu, i den Lov, som overlader Resten til Kommunen selv, men ikke kan overlade det til den at tage de Forbehold, hvorunder Staten overantvorder Kommunen til sig selv. Forøvrigt falde disse Bestemmelser i Realiteten temmelig nøie sammen med, hvad alle Forslagene indeholde; thi at det i disse er overseet, at Staten maa sikke sig ikke blot imod positive Foranstaltninger, hvorved Loven eller det almene Vel krænktes, men ogsaa imod Forsømmelsen af de Forpligtelser, der paahvile Kommunen mod det hele Samfund, er neppe skeet med Hensigt.

Blandt Afvigelserne i Realiteten fra de af Borgerrepræsentantskabets Fleerhed gjorte Indstillinger, ere de vigtigste: at det er anseet for utilraadeligt at ophæve Directionen for Almue- og Borgerkolevesenet (hvilket ikke kan ske uden for Kjøbenhavns Vedkommende at gjøre Brud paa de Grundsatninger, der hidtil overalt i Landet have været de ledende ved Almuekolevesenets Bestyrelse); at Kongens Stadfæstelse er forbeholdt ved Valget af Raadmand (hvilket er en Folge af, at de jævnligen ville komme til at udføre de Borgermestrene tillagte Forretninger) og af samtlige de 5 særligen nævnte vigtige Bestillingsmænd (hvilket ikke blot synes at være en naturlig Folge af de dem tilkommende, ikke reent kommunale Forretningers Natur, men ogsaa, ved den deri indeholdte større Sikkerhed mod vilkaarlige Afste-